

עדי 2679/15

בית המשפט הצבאי לערעורים

בפני כב' הנשיא: אל"ם נתנאל בנישו

המערערת: התביעה הצבאית

(באמצעות ב"כ סרן נתנאל יעקב-חי)

נגד

המשיב: סאמר באסם חמדי מחלוף, ת"ז XXXXXXXXXX

(באמצעות ב"כ עו"ד לימור גולדשטיין)

ערעור על גזר דינו של ביהמ"ש הצבאי ביהודה (בפני כב' השופט רס"ן חיים בליטי)

בתיק מס' 2625/15 מיום 21.09.15

(הערעור נדחה)

תאריך הישיבה: 24 בספטמבר 2015, י"א בתשרי התשע"ו.

נימוקים לפסק דין

היום דחיתי את ערעור התביעה על קולת העונש. עתה, אנמק את הכרעתי.

נגד המשיב הוגש כתב אישום המייחס לו **עבירה של זריקת חפצים**, בכך שביום 15.03.15, באזור כפר קריות, יחד עם אחרים, יידה אבנים לעבר כוחות הביטחון.

בתום משפט הוכחות מקיף, הורשע המשיב בעבירה זו. במסגרת הכרעת הדין, עמד בית המשפט קמא על העדויות השונות, מהן עולה כי המשיב נטל חלק בהתפרעות המונית, במסגרתה יודו אבנים לעבר ציר 60 ולעבר כוחות הביטחון.

בהמשך, שמע ביהמ"ש את טיעוני הצדדים לעונש וגזר על המשיב **194 ימי מאסר לריצוי בפועל** מיום מעצרו, לצד שנת מאסר מותנה וקנס בסך 3,500 ₪.

בגזר דינו, העמיד ביהמ"ש את מתחם הענישה הראוי במקרה זה על 13-5 חודשים, בהתחשב בכלל הנסיבות הרלוונטיות. ביהמ"ש קמא הדגיש את חומרת המעשה, המקיס סיכון לחיי אדם ולשלמות הגוף, ואף פוגע בסדר הציבורי ובכוחות הביטחון. ביהמ"ש פירט לחומרה כי דובר באירוע המוני, במסגרתו חלק מהאבנים יודו לעבר ציר תחבורה, גם אם עניין זה אינו מיוחס במישרין למשיב. לצד האמור, ציין ביהמ"ש את עברו הנקי של המשיב ואת גילו הצעיר (המשיב היה בן 20 בעת ביצוע העבירה). ביהמ"ש אף קיבל את טענת הסנגוריה כי מאסר ארוך עלול לסכן את לימודיו של המשיב, הלומד ראיית חשבון באוניברסיטה הפתוחה. ביהמ"ש אף התחשב בחרטתו על המשיב ובחג הקורבן שחל יומיים לאחר מתן גזר הדין. על רקע כל אלו, סבר ביהמ"ש כי יש מקום להכבדה ברכיבי הענישה הצופים פני עתיד ולא במאסר בפועל.

העונשים שנגזרו לא הניחו את דעתה של התביעה הצבאית. זו סברה כי המשיב היה ראוי לעונש מאסר משמעותי הרבה יותר, לנוכח רכיבי החומרה הבולטים של האירוע. התובע הפנה לפסיקת בימ"ש זה, במסגרתה הודגש הצורך בהחמרת הענישה בגין מעשים דומים, אשר מסוכנותם הוכחה פעמים רבות. התובע טען כי על נאשם בגיר, שנטל חלק באירוע של הפרת סדר המונית, במהלכה רעולי פנים מיידים אבנים לעבר כביש, מוצדק להטיל עונש משמעותי, בדמות מאסר בפועל ממושך הרבה יותר מזה שנקבע על ידי ביהמ"ש קמא.

מנגד, ביקשה הסנגוריה לדחות את הערעור. הסנגור פתח בציינו כי קיים פער עונשי קטן בין העונש לו כיוונה התביעה בטיעוניה, לבין העונש שהוטל בסופו של דבר. פער זה אינו מצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור. התובע הדגיש את גילו הצעיר של המערער, אשר הינו בבחינת "בוגר צעיר", את עברו הנקי, ואת העובדה כי הביע חרטה וביקש לחזור ללימודיו. הסנגור אף הפנה למסמכים רפואיים בעניינו של העורר ובעניין אימו. הסנגור עמד על כך שביהמ"ש צירף לענישה גם עונש מאסר מותנה מרתיע וקנס משמעותי.

בתום שמיעת טיעוני הצדדים ומתוך שקילת כלל שיקולי החומרה והקולא, הגעתי למסקנה כי אין מקום להתערבות ערכאה זו בעונש שהוטל על ידי ביהמ"ש קמא.

לא נחדש אם נאמר כי עבירת זריקת החפצים, פגיעתה רעה. לצערנו, למודי ניסיון אנחנו באשר לתוצאות הרוח האסון העלולות להיגרם מהשלכת אבן לעבר אדם או לעבר רכב נוסע. חדשות לבקרים, באים בפנינו מקרים בהם ידוי אבנים, בנסיבות שונות, גרם לפגיעה בגוף ואף בנפש. על כן, בניגוד לטענות הנשמעות מעת לעת, כי המדובר ב"מעשה משובה" או בדרך להביע מחאה, יש לחזור ולקבוע באופן ברור כי עסקינן בעבירה בעלת פוטנציאל מסוכנות רב, שתגרור ענישה מחמירה.

לא זו אף זו, אלא שלצד הסיכון האמור, לעיתים קרובות, טמון במעשה זה ניסיון לקרוא תיגר על פעולתם של כוחות הביטחון ועל שלטון החוק. גם הפגיעה בערך חברתי זה, מן הראוי כי תבוא לידי ביטוי עונשי הולם. זאת, לבל ייפגעו יסודות משטר תקין, בו כוחות הביטחון הפועלים תוך כיבוד החוק ולשם השלטתו, זוכים להגנת בית המשפט.

על רקע זה, קבענו כאמור זה מכבר כי יש להטיל על נאשמים בעבירה זו עונשי מאסר משמעותיים (ראו לדוגמא ע' 3567/09, **התוב"ץ נ' אלוחש** (פורסם בנבו, 09/11/10), ע' 2901/09, **התוב"ץ נ' עויס** (פורסם בנבו, 15/02/11), ע' 2777/10, **צבונר נ' התוב"ץ** (פורסם בנבו, 31/03/11), **עדיי 2256/13**, **שאמי נ' התוב"ץ** (פורסם בנבו, 03/03/14), **עדיי 1808/14**, **צבארנה נ' התוב"ץ** (פורסם בנבו 27/08/14)).

ואכן, נדמה לי כי בשנים האחרונות, עדים אנו להחמרה עונשית הדרגתית, המהווה תגובה ראויה לתופעה חברתית פסולה.

מאידך גיסא, יש לזכור כי לעולם נדרשת ענישה פרטנית, ההולמת את מעשיו של הנאשם ואת נסיבותיו.

בעניינו, ביהמ"ש קמא ציין בעצמו כי, לולא נסיבותיו הייחודיות של המשיב, לא היה מהסס להטיל עליו עונש מאסר חמור מזה שנגזר בסופו של יום (ראה גזר הדין, עמוד 5). ברם, ביהמ"ש ראה לנכון להביא לידי ביטוי שיקולים נוספים ולא לזנוח את האפשרות כי המשיב, שהביע חרטה אותה קיבל בית המשפט, ישקם את עצמו. קביעה זו של בית המשפט מבוססת על גילו הצעיר של הנאשם, על עברו הנקי, על העובדה שהוא לומד לימודים אקדמאיים, וכן על חרטתו. זו אמנם נשמעה לאחר ההרשעה, אך, גם בעיניי, יש בה ללמד על קבלת אחריות.

לאור זאת, בשים לב לאיזון העונשי אותו יצר בית המשפט, בהטילו קנס נכבד ומאסר מותנה מרתיע, לא ניתן לקבוע שהופר עקרון ההלימה.

בעניין זה, יש להדגיש כי רובה של הפסיקה אליה הפנה התובע עסק בעניינם של נאשמים שזו הייתה הרשעתם השנייה ואף השלישית. ברי, כי לגבי אדם אשר לימד על עצמו שלא נרתע וחזר לסורו, שיקולי הגמול וההרתעה זוכים לבכורה. אין זה המקרה בעניינו.

זאת, כמובן מבלי להתעלם מהעובדה שבית המשפט קמא לא פטר את המשיב בלא כלום, אלא הטיל עליו עונש מאסר בפועל העומד על כשישה חודשים ומחצה.

בנסיבות אלה, משלא מצאתי שנפל פגם בגזר דינו של בית משפט קמא, החלטתי כאמור לדחות את הערעור.

ניתן היום, 24 בספטמבר 2015, י"א בתשרי התשע"ו, בלשכה. מזכירות ביהמ"ש תעביר העתק נימוקים אלו לידי הצדדים.

נשיא

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

נתנאל בנישו 54678313-2679/15
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה